

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Δευτέραν, 21^ν Μαΐου /3^ν Ἰουνίου 2019, ἐωρτάσθη εἰς τὸ Πατριαρχεῖον καὶ εἰς τὴν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα ἡ μνήμη τῶν ἁγίων ἐνδόξων μεγάλων βασιλέων καὶ ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

Οἱ ἅγιοι Κωνσταντῖνος καὶ Ἑλένη ἐορτάζονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἰσαπόστολοι, λόγῳ τοῦ Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων τοῦ 312μ.Χ. ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τὸ ὁποῖον ἐπέτρεψε τὴν ἐλευθερίαν ἐξασκήσεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν, τὴν ἐλευθερίαν διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τὴν ἀνέγερσιν Ἐκκλησιῶν. Πρῶτη μετὰ τούτων ἦτο ἡ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἰδρυθεῖσα μετὰ τῶν ἐτῶν 326-336 μ.Χ. ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἑλένης, ἐπισκεφθείσης τούς Ἁγίους Τόπους.

Ἡ Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης τιμᾷ τὴν Ἁγίαν Ἑλένην ὡς ἰδρύσασαν αὐτὴν, διὰ τοῦτο καὶ ὁ μοναστηριακὸς αὐτῆς ναὸς εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἅγιον Κωνσταντῖνον καὶ εἰς αὐτὴν.

Εἰς τὸν Ναὸν τοῦτον ἐτελέσθη Ἑσπερινὸς ἀφ' ἑσπέρας, χοροστατοῦντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καὶ θεία Λειτουργία τὴν πρωΐαν, λειτουργοῦντος Αὐτοῦ καὶ συλλειτουργούντων Αὐτῷ Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Τυπικάρης Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀλέξιος, ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐσεβίου δεξιὰ καὶ τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Κωνσταντίνου Σπυροπούλου ἀριστερά, συμπροσευχομένων τῶν Ἀγιοταφίτων Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφιανοπούλου καὶ συμπροσευχομένων πολλῶν πιστῶν.

Ἄφ' ἑσπέρας μετὰ τόν Ἑσπερινόν προσηνέχθη τό κόλλυβον καί οἶνος μετὰ παξιμαδίου, τήν πρωΐαν δέ ἔλαβε χώραν ἐπίσημος ἄνοδος εἰς τά Πατριαρχεῖα, διανομή τοῦ ἀρτιδίου εὐλογίας εἰς τήν θύραν ὑπό τῆς ὑπευθύνου τοῦ ἀρτοποιείου μοναχῆς Σεραφείμας, καί προσφώνησις ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου ἔχουσα οὕτως:

“Χαίροις Κωνσταντῖνε πάνσοφε, Ὁρθοδοξίας πηγῆ, ἡ ποτίζουσα πάντοτε τοῖς γλυκέσι νάμασι, τήν ὑφήλιον ἄπασαν. Χαίροις ἡ ρίζα, ἐξ ἧς ἐβλάστησε, καρπός ὁ τρέφων, τήν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ. Χαίροις τό καύχημα τῶν περάτων ἔνδοξε, Χριστιανῶν βασιλέων πρώτιστε. Χαῖρε χαρά τῶν πιστῶν», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Χρῆστε Σοφιανόπουλε,

Σεβαστοί ἅγιοι Πατέρες κ. Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Σήμερον ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καί δὴ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων μυστικῶς εὐφραينوμένη ἐν τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τῶν ἀγίων τούτων ἐνδόξων καί ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης ἐκτελοῦμεν χρεωστικῶς, τόσον τό ὑπό τῆς ἀγίας Ἑλένης ἰδρυθέν πρωτογενές μοναχικόν ἡμῶν τάγμα τῶν Σπουδαίων, δηλονότι τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος ὅσον καί ὁ ἐπώνυμος τῆς Χριστιανικῆς Ρωμηοσύνης λαός.

Ὁρθῶς καί δικαίως ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας χαιρετίζει τόν ἅγιον Κωνσταντῖνον ὡς «Ὁρθοδοξίας πηγῆ ἡ ποτίζουσα τοῖς γλυκέσι νάμασι, τοῦτ' ἔστιν τῆς Ρωμηοσύνης τήν Ὑφήλιον ἄπασαν», ἰδιαιτέρως δέ τήν ἀγίαν Γῆν, τήν ποτισθεῖσαν καί ἀγιασθεῖσαν ὑπό τοῦ σταυρικοῦ αἵματος τῆς δικαιοσύνης τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι δι' ἡμᾶς τούς τελοῦντας καί γεραίροντας τήν παντιμον ἑορτήν τῶν ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, δέν ἀποτελεῖ ἀπλῶς γεγονός ἱστορικῆς ἀναμνήσεως, ἀλλά μᾶλλον ὑπομνήσεως τῆς θείας ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας τῶν

Ἱεροσολύμων, τῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων διακονούσης τῆς Πανάγια Ἁγιογραφικῆς Προσκυνήματα ἀφ' ἑνός καὶ μαρτυρούσης τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, δηλονότι τὸ φῶς τοῦ Σταυρωθέντος καὶ Ἀναστάντος Χριστοῦ, ἀφ' ἑτέρου. Τὸ φῶς δὲ τοῦτο, δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ φῶς τῆς πίστεως τῶν εὐσεβῶν βασιλέων τῆς Ρωμηοσύνης Κωνσταντίνου καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἑλένης, ὡς ἐναργέστατα λέγει ὁ ὑμνωδὸς αὐτῶν: «Οὐκ ἐξ ἀνθρώπων εἴληφε, τὸ βασιλέων κράτος, ἀλλ' ἐκ τῆς θείας χάριτος, Κωνσταντῖνος ὁ μέγας σὺν τῇ μητρὶ τῇ Ἑλένῃ οὐρανόθεν ἐξαστράπτων δὲ βλέπει, Σταυροῦ τὸ θεῖον τροπαίον. Ὅθεν τούτῳ ὀλέσας τοὺς δυσμενεῖς τῶν εἰδώλων, ἔλυσε τὴν ἀπάτην ἐν κόσμῳ δὲ ἐκράτυνε, τὴν Ὀρθόδοξον Ρωμαίων πίστιν».

Δεηθῶμεν τοῦ μόνου ἐπουρανίου Βασιλέως, ἵνα διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ τῶν ἱκεσιῶν τῶν ἁγίων αὐτοῦ θεραπεόντων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, καταυγασθῶμεν τοῦ φωτός καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ θείου τροπαίου τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, τοῦ γενομένου ὄπλου αὐτῶν κατ' ἐναντίων καὶ δι' ἡμᾶς καύχημα καὶ εἰρήνη.

«Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἔμοι κόσμος ἐσταύρωται καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. 6,14), ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Ἀμήν. Ἔτη πολλά.

Χριστὸς Ἀνέστη”.

Ἀκολουθῶς παρετέθη πλουσία μοναστηριακὴ τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς